

ШКОЛАМ — ДБАЙЛИВИХ ГОСПОДАРІВ

До вересневого ранку, коли срібногосий дзвоник покличе юнь за шкільні парти, залишилося зовсім небагато часу. Останні дні літніх канікул повинні пройти під девізом активної підготовки шкільного господарства до зустрічі з дітьми. Від сьогоднішньої готовності школи залежить успішність її роботи на протязі асього навчального року.

Впорядкування шкільних приміщень, забезпечення шкільних кабінетів, лабораторій та бібліотек необхідними приладами та книгами потрібно завершити найближчим часом.

З метою надання практичної допомоги органам народної освіти у своєчасній підготовці шкіл до нового навчального року бюро обкому ЛКСМУ затвердило постанову «Про проведення рейду «Комсомольського прожектора» та обласної газети «Молодий комунар» по підготовці сільських шкіл до нового навчального року».

Учасники рейду візьмуть під комсомольський контроль будівництво шкільних приміщень, а також їх ремонт. Підготовку житлових і побутових умов для нового поповнення педагогічних колективів.

Обком ЛКСМУ зобов'язує комітети комсомолу і штаби «КП» будівельних організацій, колгоспів і радгоспів створити спеціальні рейдові бригади «Комсомольського прожектора» для регулярної перевірки виконання графіків та якості будівельних робіт на шкільних об'єктах.

ПЕРШУ ЗАПОВІДЬ ВИКОНАНО!

Праці сільського господарства Олександрівського району Кіровоградської області, прагнути внести свій гідний вклад у здійснення рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, вирости хороший врожай зернових культур, організувати розгортку його збирання і достроково виконати план зобов'язання по продажу хліба (без кукурудзи).

В державні засіни засіпано 74,1 тисячі тонн зерна, в тому числі 72 тисячі тонн цінної продовольчої культури, пшениці. Продаж зерна триває.

Першими в районі завершили завдання і внесли вагомий вклад у виконання плану хлібозаготівель колгоспи ім. Мічуріна, «Червоний прапор», ім. Леніна, ім. Володимира Ульянова, «Комунар», «Радянська Україна» та інші.

Успіх забезпечила організована і чітка робота механізаторів. Високі показники на збиранні врожаю добилися комбайнери Г. Я. Демченко, В. П. Кошинець, П. О. Ципайко, Ф. А. Прокопенко та багато інших, які вже намолотили по 720 — 780 тонн зерна кожний.

Зусилля колгоспників і робітників радгоспів, партійних організацій, радянських і сільськогосподарських органів спрямовані зараз на завершення збирання колосових і круп'яних культур, вирощення високих врожаїв цукрових буряків, кукурудзи, картоплі і овочів. Слідом за збиранням зернових проводиться скиртування солом, лущення стерні і підготовка ґрунту під посів озимих.

(РАТАУ).

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XII-й
№ 94 (1418).

СУБОТА, 7 СЕРПНЯ 1971 р.

Ціна 2 коп.

ЗЕЛЕНИЙ ЦЕХ — НА КОНВЕЙЄР!

Звернення учасників зборів комсомольців та молоді колгоспу «Шляхом Леніна» Олександрівського району до всіх молодих працівників сільського господарства Кіровоградщини

У рішеннях XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України наголошувалося, що в успішному виконанні колгоспами та радгоспами завдань доводиться п'ятиріччю по виробництву продуктів тваринництва вирішальне значення має кормова база. Необхідно збільшити виробництво всіх видів кормів, найперше — силосу з зеленої маси кукурудзи. Конкретні завдання заготівлі соковитих кормів визначені у постанові Ради Міністрів УРСР «Про додаткові заходи по забезпеченню тваринництва Української РСР кормами на 1971—1975 рр.».

З 1 серпня по 1 жовтня оголошено республіканський двомісячник по заготівлі кормів. Справа честі кожного комсомольця, кожного молодого тру-дітника села — включитись у двомісячник й особистою працею сприяти розвитку громадського тваринництва.

На колгоспних полях зріє урожай кукурудзи, однієї з основних кормових культур. Для потреб тваринництва нашого колгоспу необхідно закласити 6506 тонн силосу. Включившись в ударний республіканський двомісячник, комсомольці та молодь колгоспу «Шляхом Леніна» зобов'язуються протягом 18 робочих днів засилосувати зелену масу з усієї засіяної для цієї потреби площі, яка становить 271,3 гектара. Таким чином, план буде перевиконаний.

На час двомісячника для силосування зеленої маси кукурудзи ми створили три комсомольсько-молодіжні бригади. Правління колгоспу закріпило за бригадами силосозбиральні комбайни, до кожного агрегату виділило чотири вантажні автомашини, важкі трактори для утримання маси в траншеях.

Нам створені всі умови для успішної діяльності. І ми запевняємо, що зобов'язання виконаємо.

Ми, комсомольці і молодь колгоспу «Шляхом Леніна», до вас звертаємося, юнаки і дівчата, сіл Кіровоградщини:

— Включайтесь у двомісячник по заготівлі кормів!

Створюйте в кожному господарстві комсомольсько-молодіжні бригади, ланки, екіпажі, які б у стислі строки і при найвищій якості засилосували посіви для кормових цілей кукурудзу!

Докладімо всіх зусиль, щоб повністю забезпечити поживними кормами тваринництво області!

Звернення обговорене і прийняте на відкритих комсомольських зборах колгоспу «Шляхом Леніна» Олександрівського району.

РАДІСТЬ В БРИГАДИРА КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ БРИГАДИ МЕХАНІЗАТОРІВ КОЛГОСПУ «ЗОРЯ КОМУНІЗМУ» НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКОГО РАЙОНУ ГЕРОЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПРАЦІ ВАСИЛЯ МОТОРНОГО: В ЦЬОМУ РОЦІ ЙОГО НИВА ОДЯ-чила за працю хліборобських рук ще повнішою щедрістю — на гектарі молоді жін-ці збирають по 50 — 55 центнерів пшениці. На знімку: В. Моторний в полі.

Фото В. КОВПАКА.

ВОНИ СЬОГОДНІ ПЕРШІ

БОРИС СМЕТАНА з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району — 261 гектар, 9810 центнерів.
ГРИГОРІЙ НАЗАРЕНКО з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району — 289 гектарів, 9581 центнер.
ВІКТОР ФІЩЕНКО з колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС Добровеличківського району — 173 гектари, 6985 центнерів.

МИКОЛА ГОЛОВЕЦЬКИЙ з колгоспу «Росія» Маловисівського району — 170 гектарів, 6292 центнери.
ВАСИЛЬ СТОЙКОВ з колгоспу імені Дмитрова Вільнянського району — 159 гектарів, 5389 центнерів.
ВІТАЛІЙ КУДЕЛЕНКО з колгоспу імені Фрунзе Компаніївського району — 218 гектарів, 5381 центнерів.

ДЕСЯТЬ МІСЯЧНИХ ДНІВ І НОЧЕЙ

Радянський автоматичний самохідний апарат «Луноход-1» розпочав виконання програми десятого місячного дня. Вперше в історії людської цивілізації ось уже понад вісім місяців на іншому небесному тілі діє автоматична наукова лабораторія. Виконуючи волю радянських спеціалістів, що працюють на землі, вона здійснює дослідження Місяця і його «клімату» на величій площі.

Триваючий експеримент на Місяці є унікальним як у науковому, так і в технічному відношенні. Він допомагає проникнути в таємниці нашого небесного сусіда, пізнати історію його розвитку, набутти досвід експлуатації іншопланетних апаратів.

Телеметрична інформація і телевізійна зйомка різних районів Місяця дали змогу по-новому подивитися на природу фізичних процесів, що відбуваються на його поверхні.

Загальний шлях, пройдений «Луноходом-1» за вісім місяців, вже перевищив 10 кілометрів.

Герман АЛЕКСЕЄВ,
інженер,
(ТАРС).

ЗАВТРА — ДЕНЬ БУДІВЕЛЬНИКА

Неподалік Броварів на Київщині споруджується «свиновідгодівельний» комплекс «Калитинський», розрахований на утримання 108 тисяч свиней на рік.

У спорудженні комплексу «Калитинський» бере участь студентський загін «Буревісник-71» Київського інженерно-будівельного інституту. На фото: член студентського будівельного загону «Буревісник-71» студентка четвертого курсу Алла Катюшенко. За успішну роботу в будівельному студентському загоні вона нагороджена медаллю «За трудову доблесть».

Фото Ю. МОСЕННИКА.
Фотокроніка РТАУ.

Іх покликала будова. Хлопці — після служби в лавах армії, двігата закінчили Ульяновське СІТУ № 10. Працюють молодими лікарями в Новоукраїнці. Віктора Дикареня, Галину Клименчук, Олександру Осадчук, Віктора Мишакова, Олександра Журавльова, Неонілу Витушняк (зліва направо) завжди ставлять у приклад.

Фото В. ЛЕБЕДИНА.

В Директивах XXIV з'їзду КПРС записано: «Значно підвищити ефективність капітальних вкладень, забезпечити найбільш раціональне використання матеріальних і фінансових ресурсів, які виділяються на будівництво». Над виконанням цієї програми трудяться сьогодні будівельники країни.

Наш кореспондент напередодні Дня будівельника зустрівся з керуючим трестом «Кіровоградськбуд» Д. М. РОЗІНИМ. Дмитро Маркович відповів на кілька запитань.

БУДОВА ПРИЙМАЄ МУЖНІХ

— Очолюваний взми трест успішно виконує програму першого року дев'ятої п'ятирічки. Чим відрізняються завдання нинішнього п'ятиріччя від минулого!

— Перш за все, об'ємом будівельних робіт. Якщо протягом 1966—1970 років нами освоєно 71 мільйон, то тепер за цей же час ми повинні збудувати різного типу приміщень на 122 мільйони карбованців. В перекладі на об'єкти це означає 135 тисяч квадратних метрів житла, 12 лікарняних корпусів, 35 шкіл, де навчатимуться більше десяти тисяч учнів, 6 комбикормових заводів, 15 клубів та будинків культури і ще багато інших приміщень. Як бачите — немало. Тільки у цьому році ми маємо освоїти 21 мільйон карбованців. В серпні ми не найвідповідальнішою ділянкою стало будівництво шкіл.

— За рахунок чого ви доб'єтесь виконання цієї вимоги!

— Правильна організація робіт — ключ до вирішення всіх питань. Вона

не обмежується чітким графіком на будові. Відповідність бази, освоєння найсучасніших проектів, введення нової техніки, підвищення кваліфікації робітників і продуктивності праці, підвищення дисципліни на виробництві, поліпшення побутових умов — все це складові частини виробничого процесу. Ми вибираємо проекти, де передбачена значна кількість збірних елементів. Більше того, беремо курс на збірні конструкції. Для їх виготовлення функціонує завод залізобетонних виробів, минулого року запрацював цех крупноблочного будівництва потужністю в 10 тисяч квадратних метрів житлової площі, в кінці року буде введено в дію цех великорозмірних гіпсових перегородок. База пункту постійно міцніє.

Що стосується підвищення кваліфікації робітників, то при тресті існує міжобласний учбовий комбінат, де робітник може набути більшої майстерності, а при бажанні освоїти нову професію. Умови на дільницях (адже наші об'єкти розкидані по всій області) з року в рік поліпшуються.

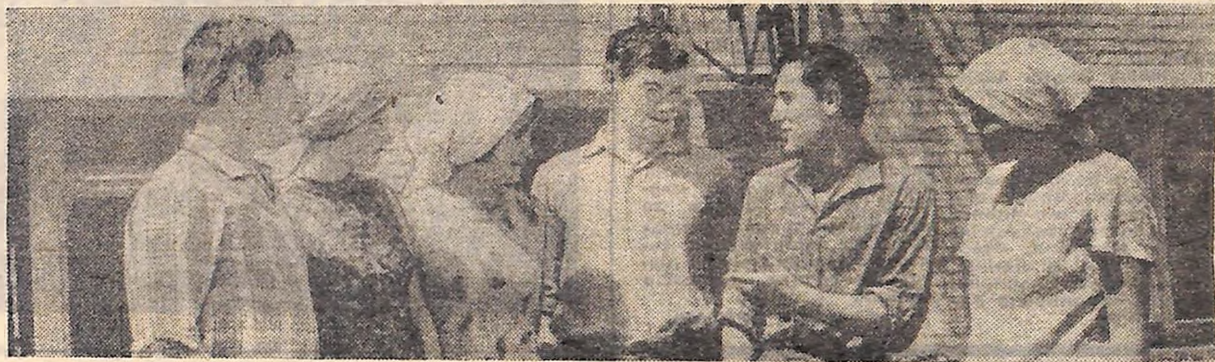
Будуються гуртожитки, ідальні, робітники в міру можливостей забезпечуються транспортом тощо.

— Чи багато на будовах працює молоді?

— Більше половини. Лише Ульяновське МПТУ щороку нам надсилає двісті молодих робітників. Молодь, яка працює в тресті, завзята і працьовита. Взяти хоч би, для прикладу, бригаду малярів Лариси Заніздрі, або бригаду арматурників Віталія Шевченка, які постійно перевиконують виробничі завдання. Добре трудяться муляри Леонід Гнат, Олександр Шиян, слюсар Василь Кравченко, тепле слово хочеться сказати про молодих командирів будівництва — виконроба Леоніда Єргана, майстра Валерія Вельгуша та багатьох інших. За підсумки першого кварталу цього року колектив ПМК-139 нагороджено перехідним Червоним прапором Міністерства сільськогосподарського будівництва республіки. Таким же прапором нагороджено будівельників БУ-1 за наслідки праці в другому кварталі. В цьому, безумовно, велика заслуга молоді.

— На закінчення бесіди, щоб ви хотіли сказати нашим молодим читачам?

— Всіх тих, хто працює на будові, користуючись випадком, через газету хочу поздоровити з нашим святом будівельників. Хто обирає собі майбутню професію, запрошую на будову. Не можу сказати, що тут легко. Є багато успішних передбачених і передбачених труднощів. Будова легкодихів не любить. Але труднощі щиро нагороджуються. Коли бачиш збудований тобою будинок, відчуваєш велику радість і гордість за свою професію.

ДО ЮВІЛЕЮ
КАРЛА ЛІБКНЕХТА

МОСКВА. 13 серпня ми на 100 років з дня народження К. Лібкнехта, видатного діяча німецького і міжнародного робітничого революційного руху, одного з засновників Комуністичної партії Німеччини. Про його життя і діяльність, про загибель від рук ворогів у 1919 році розповідає нова повість радянського письменника старшого покоління О. Чорного «Німецька трагедія». Вона вийшла в світ у Видавництві політичної літератури в серії книг «Полум'яні революціонери».

БЕРЛІН. Нові книги і брошури про життя і діяльність Карла Лібкнехта підготувало до друку Берлінське видавництво «Діц — Ферлаг». У серпні воно закінчує випуск дев'ятитомного зібрання праць і промов Карла Лібкнехта. Про самовіддану боротьбу К. Лібкнехта і Р. Люксембург проти імперіалізму та війни розповідає брошура з документами і фотознімками, що виходить у світ в цьому місяці.

(ТАРС).

ТУТ ЖИВЕ
ПОЧЕСНИЙ
РОБІТНИК

У справжнє свято праці перетворилася ця подія. На Кіровоградському заводі «Укрсілгосптехніка» відбувся тематичний вечір «Не стеріють душою ветерани». Впевнено прозвучала думка у всіх виступах: людина праці завжди залишається молодістю.

В урочистій обстановці робітни-

ки заводу вшановували своїх ветеранів. 18 років працювала на заводі Надія Макарівна Толь. Того вечора її проводжали на пенсію. А Василь Дмитрович Ніколенко і Андрій Михайлович Литовка віддали заводу чверть століття. За рішенням профспілкової організації підприємства їм першим присвоєно високе звання: «Почесний робітник заводу». На їх будинках будуть встановлені пам'ятні таблички з написом: «Тут живе почесний робітник Кіровоградського ремонтного заводу «Укрсілгосптехніка».

Щоб завжди жили славні традиції робітничого колективу, ветерани передали трудову естафету наймолодшим. На вечорі відбуло-

ся посвячення в робітники 32-х випускників МПТУ № 6. Звертаючись до юного покоління, директор заводу О. П. Гринчук сказав:

— Віднині ви повноправні члени нашої робітничої сім'ї. Будьте достойними продовжувачами справи ветеранів. Приножуйте трудову славу заводу.

Теплі слова вітання з визначною подією в житті юнаків і дівчат прозвучали у виступах ветерана праці В. І. Мельникова, молодого інженера Валерія Манухіна.

Вечір закінчився урочистою клятвою молодих робітників на вірність традиціям робітничого колективу.

О. БАСЕНКО.

м. Кіровоград.

ЩЕ РАЗ ПРО АВТОРИТЕТ

«Грамоти? — не головне...»

Зараз пригадую той пленум райкому комсомолу. Так, неначе це було вчора. Симпатична худорлява дівчина майже вибігла на трибуну. Заговорила. Запально, різко. Потім трохи заспокоїлась. А коли розповідала про життя своїх комсомольців, посмішка тепло забарвила обличчя. Говорила легко, з гумором. А закінчила — оплески. Аплодували навіть ті, кого хвилину тому гострим словом заступник секретаря комсомольської організації колгоспу ім. Зайковського примусило червоніти.

Ось яка вона, Катерина Плахотнюк! Скільки до того чув доброго про цю людину, і досі не вдавалось побачити. В райкомі її називали просто «Катя», в районному відділі культури — «Катерина Іванівна».

А потім вже трапилось познайомитись з Катериною ближче. В райкомівських справах приїхав в Добрянку, де зона художнім керівником Будинку

культури. Так трапилось, що того ж дня додому виїхати не зміг. Тому надвечір зайшов до Будинку культури. А там якраз диспут: «Що я думаю про своє покоління». Цікава тема, правда! Представники цього покоління на годину стають спостерігачами, оцінюють дії своїх ровесників з позицій вимогливих суддів.

Але враження від диспуту перевершили навіть такі сподіванки. Заведо до нього молоді люди села одержали анкети. На їх питання вони повинні були давати відповіді. Заповнена анкета вголос зачитувалась на вечорі, і кожен, хто брав участь в анкетуванні, повинен був захистити свої відповіді, спробувати переконати товаришів у їх правильності. І, дійсно, виступи джорки Олександри Стеблини, тракториста Леоніда Чоботаря, продавця Валентина Карасьова доводили, що молодь знає своє місце в житті, схильна критично оцінювати вчинки друзів, товаришів.

Але найкраще говорила Катерина Плахотнюк. Слухав її вдруге і дивувався. Звідки у простої сільській дівчинки ота звичка вести свою думку спокійно, врівноважено, неначе перед тобою не сотечна аудиторія, а один співрозмовник? Звідки ота бездоганна логіка, чітко виражена лінія думки? Чи не з народних глибин іде барвистість та емоційність мови?

Катерина не сповіщала слухачам сенсаційних новин. Розповідала про не раз чуване, говорене-переговорене: про працю односельчан в колгоспі, про їх турботи та радощі. Але слухачі захопились. Йшлося про близьке, хвилююче, дуже потрібне.

А потім — знову бурхливі оплески, як і того разу, на пленумі. Виявилось, Катя була не лише блискучим оратором, а й організатором цього диспуту.

Пізніше не раз доводилось бути в Добрянці. З Катериною познайомився особисто, бував на її робочому місці. Тут — численні дипломи, грамоти, призи. Відзначена агіткультбригада, солісти, весь колектив Будинку культури за активну роботу. Грамот було менше, значно менше два роки тому, коли Плахотнюк переїхала сюди з Молдавії після одруження.

Катя здивована: «А що ж тут дивно? Сама люблю співати, танцювати. У мене матуся така, голосиста. Змалечку і мене привчила».

Грамоти!.. Звичайно, приємно. Але це не головне. Набагато важливіше, що самій подобається робота?»

Потім, після цієї розмови, довго думав про загадки авторитету. У одних він росте повільно, роками наливається по краплині. У інших — за піароку, рік людину пізнають, захоплюються і все життя її супроводить удача. В чому ж річ? Просто, різні характері? Чи може сте, що «самій подобається робота?»

В. ЗЕКУНОВ,
інструктор Вільшанського РК
ЛКСМУ.
Вільшанський район.

ВІЧНО ЖИВІ

Він знає, через деніля на годин його закатують. Але він йшов прямо і гордо під дулами наведених на нього автоматів, пересікаючи двір військового табору в Хартумі, табору, який був останнім місцем його ув'язнення і останньою ареною його боротьби за справу, якій він віддав життя...

Ще в юності Абдель Халек Махджуб твердо став до лав патріотів Судану. Його допитливий розум шукав найбільш дієвих форм боротьби за звільнення країни від влади колонізаторів. Він став переконаним марксистом, одним з керівників Суданської комуністичної партії, Генеральним секретарем ЦК якої він залишався до останніх хвилин свого життя.

Під керівництвом комуністів робітничий клас Судану зіграв вирішальну роль в національному визволенні країни. Але плодами перемоги народу скористувались ре-

анційні кола місцевої буржуазії, які ввійшли у змову з феодалами і вчорашніми колонізаторами. І знову вони тяжко працювали в підпіллі, роки наполегливого створення широкого національно-демократичного фронту в Судані. Виявляючи досвід національно-визвольної боротьби в інших арабських країнах, Махджуб рішуче виступав проти дрібнобуржуазної путчистської тактики, прозорливо вказавши на її небезпечність для національно-демократичних революцій.

Жорстока розправа над Махджубом потрясла населення Судану. Воно було в країні людини більш популярної, ніж він. Це визнають навіть ті, хто не розділяв його переконань. «Лідер комуністів», — писав із Хартума за день до страти Махджуба кореспондент «Мондо» Ерін Руло, — не тільки гарячий любитель своїми прихильниками, але й широко шанований в країні в силу тієї ролі,

яку він грав в боротьбі за незалежність Судану. Блискуче освічений, людина широкого культурного смаку, він мав багато друзів серед інтелігенції і в суданських політичних колах».

Мабуть ця обставина побудила тих, хто розправляється нині зі своїми політичними противниками, влаштовувати пародію суду над Махджубом. Але, як пишуть кореспонденти газет «Мондо» і «Фігаро», що були присутні в числі інших журналістів на суді, це був не більш, ніж фарс, так як зарані було відомо, що доля А. Х. Махджуба вирішена, хоча ніяких доказів ні для його арешту, ні тим більше для суду над ним не було. «Судили», — пише кореспондент «Фігаро», — людину величезного достоїнства, без сумніву, найвиднішого політичного діяча Судану за законом, в якому він не брав участі, про що знали всі, і підготовку якого він не

задовго перед тим засудив... Просто зводили рахунок зі своїм головним політичним противником».

Буржуазні журналісти відмічають величезне самообладання і гідність, проявлені комуністом Махджубом на цьому судилищі. Ерін Руло свідчить:

«Солдати есорта з автоматами нагого ввели його в зал... Одягнений по-європейськи Абдель Халек Махджуб, поануватий, з акуратними вусами і живим поглядом, тримався як завжди впевнено. Він одиннув поглядом зал, його голі стіни, подивився на журналістів, кивком голови і посмішкою вітаючи тих, кого знав. Кореспонденту «Мондо» він кинув: «Ну, як справи у вас у Франції?». В ченанні початку засідання він розліз перед собою аркуші паперу, на яких наслідуючи написав замітки для свого захисту...»

Перед цим «судом» голова трибуналу мав вигляд справді жалюгідний. Голосом, що тремтів від хвилювання, він спитав, чи не має Махджуб щось сказати проти голсу суду. Генеральний секре-

тар комуністичної партії остана і дуже спокійно, дивлячись просто у вічі судді, рівним голосом відповідає:

— Так, я заперечую проти цього трибуналу. Ви не підходяща людина, щоб судити мене. Ви належите до політичної течії націоналізму, яка веде країну по небезпечному шляху і ніколи не розуміла національного, прогресивного і демократичного значення комуністичної партії. Ви знаходитеся у конфлікті з нею. Дозвольте ж мені не вірити у вашу безпристрасність...

І в цей передсмертний час Махджуб поводить себе, як належить борцю, як належить комуністу. Він давав останній бій своїм політичним противникам і одержав у ньому моральну перемогу. Судді були змушені перервати відкрите засідання і оголосити, що воно буде продовжене при закритих дверях. Махджуб зів'язав поліцейське інсценування, затікане з метою виправдання перед громадською думкою кривавих репресій проти комуністів та інших патріотів Судану. Довести причастність Махджуба до путчу 19

липня вони так і не змогли.

Також мужньо і з гідністю поводи себе перед стратою його близький друг і сподвижник генеральний секретар Федерації робітничих профспілок Судану комуніст Шафіл Ахмед аш-Шейх. Своєю спокійною мужністю, своєю нехитною вірою в німцеву перемогу суданського народу цей робітничий-залізничник, який виріс у вождя міжнародного масштабу, приголомшив навіть тих, хто ціпляв йому на шию мотузку. Він помер зі словами: «Хай живе суданський народ!», «Хай живе робітничий клас!».

Стража Абделя Халека Махджуба, Шафіла Ахмеда аш-Шейха та інших патріотів, масові репресії в країні грають лише на руку ворогам арабських народів, які борються проти підступної імперіалізму і неоколоніалізму. В авангарді цієї боротьби завжди будуть крокувати в ногу з часом вічно живі Абдель Халек Махджуб, Шафіл Ахмед аш-Шейх, всі справжні патріоти Судану.

Юрій БОЧКАРЬОВ.

ЭКЗАМЕНАТОРИ, МУЗИКА І АБИТУРИЕНТ

У МІСТІ чи на селі багатьом, певно, доводилося зустрічати впевнено крокуючих вчирніми вулицями хлопчиків і дівчаток, що спійко і вперто «тягнули» якийсь музичний інструмент. Чи то скрипку. Чи то баян. А цей інструмент за вагою, мабуть, перевищував ентузіаста музичної культури у два рази. Перекожі теплим поглядом проводжали малого. А воно, насупивши бровенята, ні на кого не звертаючи уваги, зосереджено крокувало далі.

Час іде. І за всіма законами природи отакі симпатичні хлопчики і дівчатка потихеньку підрастають, виганяючись у кремезних юнаків та струнких дівчат. І в пору найактивнішого практикування літніх відпусток, та розпалу курортного сезону, відкривають власний сезон — сезон абітурієнтів.

У Кіровоградському музичному училищі вступні екзамені вже закінчилися. Три тижні за двері класних кімнат просянували у коридорі різноманітні тембри голосів. Тихі ліричні, життєрадісні й урочисті мелодії вихлюпувалися крізь широкі відчинені вікна на ву-

лицю, відбивалися від пом'якшеного спеком асфальту, висіли у літньому повітрі, стигливали крон перехожих, несучи кралі знайомих мелодій у свої буденні турботи. А для тих, хто причетний до народження мелодії — це перш за все — праця. Наполеглива, щоденна.

Як приходить музика до людини. Чи людина до музики?.. Світлану Белан вона супроводжує з дитинства. В її родині грають на музичних інструментах. Коли музика поруч з тобою в дитинстві, в юності, без неї життя не уявляється. Калейдоскоп сонячного дня нагадує музичні композиції Чайковського. Радість або закура вилляється у «Трьохголосих інвенціях» Баха.

Пробувала спочатку скрипку. Потім полюбилися фортепіано. Тепер без нього у кімнаті стало б порожньо. І життя без музики теж було б неповноцінним. Втрапило б своє привабливу ясність.

Навчання в Кіровоградській музичній школі. Виступи на концертах. І кожен день — музика, музика, музика...

Отже, до справжнього мис-

тецтва шлях довгий. Довжиною майже у життя. Починається він тут. В цих класних кімнатах та аудиторіях.

Спочатку, власне, музики як такої, немає. Є какофонія звуків, безперервно повторюваних одних і тих же музичних вправ.

Усі складові, що віцілому створюють естетичність сприймання розпадаються, як картонна хатинка. Але для прихильників екзаменаторів, таких як М. Г. Полевий, А. Г. Лірник, В. І. Бомберов, Ю. П. Смолянська та інші — це і є найсерйознішою і найсправжнішою музикою, що свідчить про грамотність вступника. Бо визначальною умовою прийому до навчального закладу є спеціальність. Гра на музичному інструменті.

Цього року географія абітурієнтів особливо широка. Це і майже всі райони нашої області, міста Кіровоград, Олек-

сандрія, Світловодськ. Приїхала молодь з Кримської, Львівської та інших областей.

В РЕШТІ, це говорять про популярність і вагомість у республіці Кіровоградського музичного училища. За дванадцять років існування воно підготувало близько 500 кваліфікованих спеціалістів. Значна робота проводиться по естетичному вихованню трудящих міста та області. За весь час дано більш як 800 концертів. Згадаймо хоча б виступи по телебаченню з цехів ремзаводу «Укрспільгосптехніка» та «Червоної зірки», в яких приймали участь творчі колективи училища, окремі виконавці, як учні, так і викладачі.

Ось і зараз, під час літніх канікул, творчі групи виступають перед трудівниками колгоспних ланів, окремі студенти працюють в піонерських таборах. І

Вступні екзамені в музичному училищі, як, власне, і в кожному вузі, відбуваються за «класичною» схемою. Перед дверима, де засідає екзаменаційна комісія, всі хвилюються. Хвилювалися і дівчата з Кіровограда, абітурієнти фортепіанного відділу Н. Волошина, С. Белан, С. Барнова, Л. Холодова, Ю. Лопатін з відділу струнних інструментів, М. Янішевський, П. Нікітін з відділу інструментів духових та ін.

Виходячи, теж хвилювалися, але по-іншому. Одні від радості перемоги, інші — від гіркої поразки. Мабуть, єдиною своєрідністю було те, що після екзамену абітурієнт виражав свій настрій і емоції грою на любимому інструменті. Музика наодинці з самим собою.

Все починається спочатку. Людина ітме до музики...

М. СЕМЕНЮК.

— м. Кіровоград.

ВЕДУТЬ ВЕТЕРАНИ

● МІСЦЕ НАВЧАННЯ —
ВІЙСЬКОВО-СПОРТИВНИЙ ТАБІР

У військових гімнастерках, до блиску начищених туфлях, чітко карбуючи крок, ідуть селом завтрашні воїни. Ненароком почулась команда:

— Заспівай!

І зринувла багдара пісня. На вулицю одразу повибігали сільські хлопчата. А потім то там, то тут біля воріт з'являлися літні хлібороби, колишні воїни. З успіхом поглядали на юнаків дівчата. А вони йшли з своєю піснею і гордістю поглядали на тих, хто карбував крок попереду. То — начальник військово-спортивного табору Іван Григорович Лішук — підполковник у відставці, кавалер багатьох бойових орденів. А поруч нього заступник начальника табору по політичній частині вчитель історії Таушанської середньої школи майор у відставці Олександр Серійович Ващенко. Командири взводів — офіцери запасу А. У. Коваль, В. О. Свербіус, фізкерівники Я. М. Ялоза...

...Військово-спортивний табір розкинувся на березі річки Південний Буг в селі Солгутовому. Сюди з їхались допризовники з багатьох сіл Гайворонського району. Початкову військову підготовку проходить тракторист з Казавчина Петро Шкрабак, шофер з Бандурового Анатолій Свербін, муляр з колгоспу імені Чапаєва Іван Чорний. Вони та інші їх друзі щодня збираються на спортивних майданчиках, в гір. Міряються майстерністю на перекладині, на бігових доріжках, змагаються, стрибаючи в довжину та висоту, штовхаючи ядро та метачи гранату. А найбільша напружка, коли йде тренування з кульової стрільби. Тут мають успіх Василь Боруцький, Анатолій Білкін, Віктор Безносюк. В них та в командира взводу Валентина Свербіуса вчать всі вихованці військово-спортивного табору.

До обіду — строюва підготовка. А потім політзаняття. Того ж дня іще одна новина в таборі — в комсомол прийнято шість юнаків. Це — Михайло Нулик з Моченої, Володимир Плукіс з Хашуваго, Микола Войцеховський, Микола Бабанський та Іван Гаранюк...

Переглядаю щоденник у чергового по таборі. Ось цікава подія — зустріч з полковником у відставці Петром Олександровичем Корольовим. Тема розмови: «Героїзм червоноармійців у роки громадянської війни». А про подвиги молодих воїнів в роки Великої Вітчизняної війни розповів Іван Григорович Лішук...

М. СІВАК,

наш громадський кореспондент.

с. Солгутово Гайворонського району.

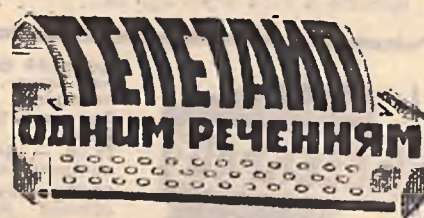

Ровенська область. В гостях у трудівників колгоспу імені Кірова Дубнівського району побував танцювальний колектив ансамблю «Відземе» Будинку культури Мадоського району Латвійської РСР. Гости ознайомилися з життям і працею українських колгоспників, відвідали тваринницьке містечко, колгоспний народний музей.

На фото: гости з Латвійської РСР і молодь з села Плюсна виконують сучасні пісні.
Фото Н. ЗАКАЛЮКА.

В живописній заповіді Москви-ріки розкинувся пасовиська Московського міського заводу. На лугах, покритих соковитою травою, пасуться табун орловських рисаків (фото внизу).

Фото Ю. СОВОВА, АПН.

САНТЬЯГО. Молоді робітники Чілі допладуть всіх сил для досягнення успіху в боротьбі за збільшення виробництва, говориться в рішенні Четвертої національної конференції трудячої молоді, проведеної в чилійській столиці.

АЛЖІР. Алжирська молодь вимагає від уряду США припинити брудну війну в південно-східній Азії і засуджує політику гноблення, апартеїду та расової дискримінації, яку проводять колоніальні режими в ряді африканських країн, закликає генерального секретаря молодіжної організації Фронт національного визволення Алжіру М. Мадані.

БОНН. Місцеві організації «молодих соціалістів» засуджують дії правих сил в СДПН, які добились хардта і восьми «молодих соціалістів» у Гамбургу, які разом із західнонімецькими комуністами взяли участь в масових демонстраціях протесту проти підвищення транспортних тарифів у цьому найбільшому місті ФРН.

(ТАРС).

ЯКОСЬ довелося бути в селі Ленінці Устинівського району. Їхав вулицями цього тихого степового села. Біля криниці з відром води стояв аусатий чоловік і розмовляв з якимось дідусем у широкому ситому сукні. Я з цікавістю зупинився і з цікавістю подумав: здається я десь бачив отого статного чоловіка з аусами

особисто, а з бюстом Мазуренка, який стоїть у районному центрі. І коли я побачив справжнього, живого Мазуренка, мені по асоціації здалося, що я вже десь його зустрічав, хоч це була насправді перша зустріч з прославленим асом, неперевершеним витязем п'ятого океану. Мені дуже хотілось поговорити з цим

Іван БРАТЧЕНКО

ВИТЯЗЬ П'ЯТОГО ОКЕАНУ

Люди з країни мужності

І красивим обличчям. Але де? Не міг пригадати. А мій напарник, що сидів у машині поряд зі мною, агроном з районного сільгоспуправління, чомусь лукаво підтверджував:

— Так, сподіваюсь, що людину ви повинні були бачити.
— Мазуренко? — запитав я.
— Він, Олексій Юхимович Мазуренко, двічі Герой Радянського Союзу, генерал-майор авіації. Приїхав до батька в гості...

Мазуренко. Я завжди з ним вітаюсь, коли буваю в Устинівці. Власне, не з ним

хорошим, талановитим льотчиком. Віддавши всі інші справи, я з ним таки зустрівся. Думав, що Олексій Юхимович відразу ж розпочне розповідати про війну, про свої подвиги, про бойових друзів. А він, погладжуючи смолясті ауси, з захопленням ділився враженнями про рідне село, про зугарних «однокашників», з якими колись на околиці села ганяв м'яча, ходив разом до школи, працював у колгоспі.

— Коли я дивлюсь на свою відну Ленінку, мені здається, що я потрапив на янесь незвичайне свято, — з радісними іскрами в очах говорить Олексій Юхи-

мович. — Ось вчора зустрівся з головою місцевого колгоспу імені Суворова. Про господарство розповів, про людей, показав усі володіння. А вони такі, що справді душу радує: 18 автомашин, 22 трактори і 15 комбайнів різного призначення. Своя АТС, радіозв'яз, у всіх будинках електрика, споруджено двоповерховий будинок культури, на черзі — їдальня, лазня, будинки для спеціалістів сільськогосподарства.

І ще про одну приємну річ розповів голова — про найкращого друга дитячих і юнацьких років — Яшу Заболотного. Вірніше, тепер уже — Якова Степановича Заболотного. Він очолює комплексну бригаду, вона першою йде в колгоспні по всіх показниках.

Якось незвично, хоч і приємно було чути з аусів військового таку розповідь про колгосп, про його успіхи, про людей. Та мене, зрозуміло, більше всього цікавило інше — розповідь про те, як воював Олексій Юхимович. Поступово він переніс розмову про перші дні служби в армії, про війну, про свої важкі діла, про бойових друзів...

Двічі Герой Радянського Союзу
О. Ю. МАЗУРЕНКО.

ли фашисти і звіди посипали свої літаки в Ленінград і Мурманськ.
В небо піднялось сто наших штурмовиків. Серед них — і молодший лейтенант Мазуренко. У кожного — по десять бомб. І ось вони вже посипалися на голви фашистів.

(Далі буде).

НАШІ РОЗПОВІДІ ПРО МАЙСТРІВ

ДО ПОЧАТКУ тренувань ще півгодини, а його вихованці вже всі в спортзалі. Григорій роздягається і не без задоволення гукає до хлопців, що йдуть на поміст штангу:

— Чули про вчорашню сенсацію на спартакіаді? Львів'янин Адам Гнатів вижав 115 кілограмів. А він же зовсім легкого ваги. Результат триборства Гнатіва — 327,5 кілограма.

Молоді важкоатлети переглянули: минулого разу перед тренуванням Машнягуца теж повідомляв про чемпіонів спартакіади. Виходить, це вже стало правилом тренера. Та й раніше було подібне: за декілька хвилин до заняття — завжди розмова про Алессея, або про Жаботинського, часом про болгарських штангістів. Тренер одкривав своїм вихованцям найпрекрасніші риси характеру радянських богатырів, відзначав їх неабиякі вольові і фізичні якості. З усього було видно — Григорій Машнягуца, намагаючись сповна прищепити своїм вихованцям любов до спорту, завжди ставить їм за приклад спортивні біографії атлетів з світовою популярністю. Але, мабуть, сам й не замислювався над тим, що йому особисто теж по-доброму заздрять і намагаються в усьому наслідувати.

Он і позавчора хтось з новачків після напружених вправ в штангою сказав:
— Йому добре: в інституті навчився збого до дрібниць, тепер тільки натискай на мускули і бери чемпіонські лаври.

Інші заперечували:

— Не з лаврів він починав...
ВЕЛИКОВІСКИВСЬКІ футболісти знову повернулися в село з перемогою. І на цей раз вони стали чемпіонами району. Відзначаючи найкращих своїх форвардів, пайвищу похвалу адресували Григорію Машнягуці:

— Ви бачили, як вони хотіли його затиснути? Вдвох його невідступно переслідували. А він все одно зняв павутиння на хрестовині воріт.

— І це востаннє, — раптом озвався Гриць. — Шукайте собі іншого нападаючого, бо я беруся за залізо.

Друзі дивуються. А він знову своє:
— Я обіцяв за рік додати десять кілограмів. І тому тепер відвідуватиму лише секцію важкоатлетів.

Колгоспні футболісти ніби й образились на товариша. Але коли побачили його на помості з центрирою вагою, знову адресували йому похвалу. Дехто навіть брався перекоувати футболістів:

— Сім пудів звести над головою, то не пробити м'ячем через бур'яні.

ЛІНІЯ РІВНОВАГИ

ЙОГО призвали в армію. Великовісківські хлопці пишуть листи: «Скрутно нам без тебе. Бо ж не раз виручав нас. А тепер, мабуть, забув зовсім про футбол. І в армії вже збираєшся стати майстром з своєю штангою. То хоч повідом, як йтимеш на рекорд...»

Він написав. Тільки не про штангу, а знову про футбол: «Тепер я вже першорозрядник, граю за тбіліський СКА...»

Після армії Григорій Машнягуца поступає до Київського інституту фізкультури і починає серйозно займатися важкою атлетикою. Тепер він уже виступає у легкій вазі. І результат триборства давності зовсім не ті-

шить його. Та під керівництвом заслуженого тренера СРСР Я. Куценка він швидко піднімається щаблями майстерності вгору. Нарешті радість: в сумі триборства Машнягуца набрав 320 кілограмів.

Після закінчення інституту колишній гравець колгоспної футбольної команди йде до Одеси і починає працювати тренером ДСТ «Локомотив». За шість років він підготував більше 80 спортсменів масових розрядів, а його вихованці В. Войленко, А. Фуженко, Р. Богачинський стають майстрами. Фуженко невдовзі виборює чемпіонський титул серед юніорів, а В. Іванченко заслужує це звання в республіці.

Постійно виступає на помостах різноманітних змагань і сам Григорій. В 1965 році він виконує майстерський норматив і стає чемпіоном області. Тоді його результат в сумі триборства перевищував 355 кілограмів...

Дружина радить:

— Може, залишимося в Одесі.

А він своє:

— Я вже обіцяв в Кіровограді. Та й до матері нам буде ближче. Треба ж якось домогатися.

І він починає працювати тренером в спортивному клубі «Зірка».

Тричі на тиждень приходять до нього юні важкоатлети. Напружені вправ без штанги, потім поміст, далі — змагання міського та обласного масштабу. Ось вже студент Юрій Овчаренко штовхає не 75 кілограмів, а 100. Виконує норматив першого спортивного розряду В. Нагалюк. Коли Григорій починає з ним працювати, молодий важкоатлет вижимав штангу вагою 97 кілограмів, невдовзі зростає на цілих 22,5. Нарешті остання перевірка готовності Нагалюка до чергових змагань на першості області. Зроблено останні спроби. Машнягуца підракував:

— Сто двадцять, сто двадцять, сто сорок два з половиною.

Помітне зростання в майстерності спостерігалось і в інших дванадцяти вихованців.

Тренуючи інших, Григорій дбає про зростання свого особистого результату. Ось вже сума його триборства перевищує 375 кілограмів. На першості області в своїй важкій категорії Машнягуца знову стає чемпіоном.

Останні, найбільш відповідальні змагання, в яких брав участь Григорій Машнягуца, то фінальний турнір важкоатлетів республіки на V Спартакіаді України. Тут Г. Машнягуца входить в десятку найсильніших...

М. ВІНЦЕВИЙ.

м. Кіровоград.

На знімку: Г. Машнягуца.

Фото Г. Толока.

Кличе Завадівка

Більше ста найсильніших спортсменів країни зібрались до Кіровограда, щоб взяти участь в першості СРСР з мотокросу. Вони сьогодні стартуватимуть на завадівській трасі.

В складі команди нашої республіки майстри спорту кияни Володимир Овчинников, Вячеслав Краснощоків, майстер спорту міжнародного класу Леонід Шинкаренко, майстер спорту з Кіровограда Валентин Бородай, а серед юнаків — кіровоградець Євген Рибальченко, полтавчанин Віталій Фурманов, Юрій Сушко з Львова.

Ще кілька кіровоградців вийдуть на старт як господарі траси.

ХРОНІКА ЗМАГАНЬ

В п'ятірку найсильніших увійшла команда молодих спортсменів Златопільського сільськогосподарського технікуму, яка брала участь в першості центральної республіканської ради ДСТ «Колос» в М. Скадовську, захищаючи честь нашої області.

22 команди включилися в розіграш призів обласної газети «Кіровоградська правда» з футболу. Ними вже відомі півфіналісти. Це знамениті залізничники, які перемогли гайворонський «Локомотив» (1:0), представники новомиргородського «Колоса», які взяли верх над своїми одноклубниками з Компаніївки (4:3) та футболісти Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
ПОНЕДІЛОК, 9 СЕРПНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00
— Телевісті. (К). 11.10 —

Художній фільм «Потрійна перевірка». (К). 17.35 — Кольорове телебачення. Для дітей. Мультфільм. (М). 18.00 — Телевісті. (К). 18.20 — Для дітей «Білочка-ка-нигоноша». (Харків). 18.50 — Музичний фільм «Співає мопосидь Еллади». (К). 19.15 — Програма передач. (Кіровоград). 19.20 «За рядками партійних накреслень». Виступ першого секретаря РК КПУ

М. Н. Черниченко. (Кіровоград). 19.30 — Творчий вечір артистів Кримського державного російського драматичного театру ім. О. М. Горького. (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Художній фільм «За поворотом позорот». (К). 22.15 — На приз «Шірінний м'яч». «Юність» — чемпіон республіки. (Кіровоград). 22.25 — Українське кольорове телебачення.

ня. Тележурнал «Мистецтво України». (К). 23.15 — Телевісті. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 —

Художній фільм «Потрійна перевірка». (К). 17.05 — Новини. (М). 17.15 — «Тваринництво — промислову основу». (М). 17.35 — Телефільм «Коловорот». (К). 18.05 — Для школярів

«Понерія». (М). 18.30 — Кольорове телебачення. Концерт старовинної музики. (М). 19.15 — Художній фільм «Похмурний ранок». (К). 20.55 — «На добраніч, діти!». (К).

ВІТОРОК, 10 СЕРПНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 —

Для школярів. «Прапор над лісом». (Харків). 10.45 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Два капітани». (М). 12.20 — «Ніч». (Сімферополь). 12.30 — Телевісті. (К). 16.45 — Кон-

церт. (Львів). 17.30 — Хроніка тижня. (Кіровоград). 17.40 — Оголошення. (Кіровоград). 17.45 — Телевісті. (К). 18.00 — Для дітей «Вогнище». (Донецьк). 18.30 — Чемпіонат міжнародно-

го спотивчого Союзу залізничників з волейболу. (К). 19.30 — Художній фільм «Людина у футлярі». (К). 20.50 — На ланах республіки. (К). 21.30 — Чемпіонат Європи з легкої атлетики. (Хельсінкі). 23.45 — Телевісті. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.05 — Новини. (М). 17.15 — Кольорове телебачення. Мультфільм. (М). 17.45 — Кольорове телебачення. Мультфільм. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Для школярів «Читай — місто». (М). 18.30 — Глас слухачів артист РРФСР Клімова. (М). 19.05 — О. Пушкін «Борис Годунов». Телеспектакль. (М). 20.35 — «На добраніч, діти!». (К). 20.50 — «Старт». (К).

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глішки, 2.